

възкачи на византийския императорски прѣстолъ, била завѣтна мечта на неговитѣ наслѣдници. Обаче отъ всички български владѣтели царь Михаилъ III постъпвалъ най-умѣло и смѣло за нейното осъществяване. Той се оженилъ за Теодора, сестра на византийския императоръ Андроникъ младиятъ и вдовица на българския владѣтель Свѣтославъ, съ двойна цѣль: да оформи положението си на български владѣтель и да узакони претенциитѣ си за византийския императорски прѣстолъ. Той оспорвалъ правото на шуря си Андроникъ, да владѣе цѣлата византийска държавна територия, защото споредъ неговото мнѣние и на жена му се пада една частъ отъ нея. Послѣдниятъ въ отговоръ на това му посочилъ закона за наслѣждане владѣтелската власть въ византийската държава, споредъ който само първородениятъ синъ се възкачвалъ на императорския прѣстолъ, а пъкъ другитѣ били длъжни да му се покоряватъ. Ако Михаилъ иска да му се покори, той ще му отстъпи не само спорната крѣпость Вукелъ, но и други още градове. На това царь Михаилъ му отговорилъ, че понеже и той е царь, то не е прилично да се подчини на другъ такъвъ²⁹. Отъ този отговоръ се установява, че българскитѣ владѣтели се считали за равноправни и равностепенни на византийскитѣ императори. Българскитѣ владѣтели били абсолютни и неограничени господари, наричали се свети, защото мислили, че властта имъ произхождала отъ Бога и въ нейното изпълнение не били ограничени. Въ ржцѣтѣ имъ била концентрирана цѣлата законодателна и изпълнителна власть, и тѣ

Ταῦτα δὲ εἰπόντος αὐτοῦ θόρυβός τε ἤρθη πολὺς καὶ μόνον αὐτὸν βούλονται ἔχειν ἕφασαν αὐτοκράτορα ἀρχηγόν“.

²⁹ Cantacuz. I, 326. „Μιχαὴλ δὲ ἐπεὶ ἐγγὺς ἐστρατοπεδεύετο καὶ αὐτὸς δι' ὀλίγου τὰς ἀποκρίσεις ποιούμενος „οὐκ ἔφη προσήκειν καὶ αὐτῷ βασιλεῖ ὄντι, ὅφ' ἕτερον βασιλεῖα τελεῖν . . .“